

Zdařilý debut o velkém případu v malém finském městečku
realisticky zachycuje tíživé problémy, jako jsou rasové předsudky,
alkoholismus a domácí násilí. Slibuje drsný a silný příběh.

PUBLISHERS WEEKLY

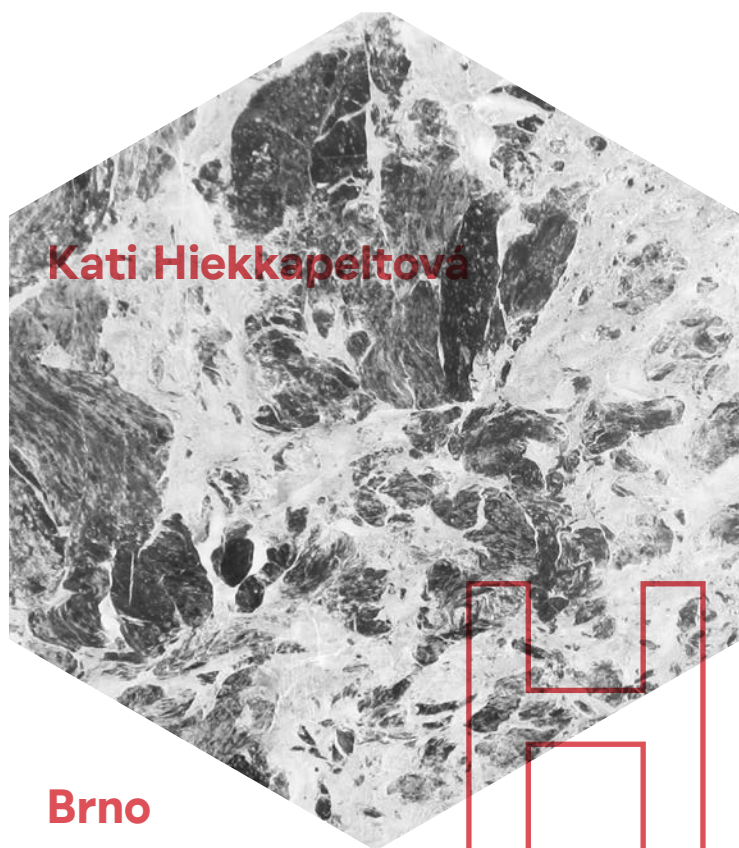
KATI
HIEKKAPELTOVÁ

Kolibřík

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

host

Kolibřík

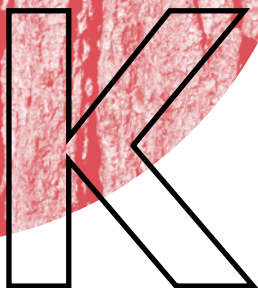

Kati Hiekkapelto

Brno

Kolibřík

2016

Copyright © Kati Hiekkapelto

First published in 2013 by Otava Publishing Company Ltd. with the Finnish title Kolibri

Published in the Czech language by arrangement with Otava Group Agency, Helsinki

Cover picture credits:

Untitled by Anna Vesna (www.flickr.com/photos/130128994@N02/21514629814), CC BY 2.0, modified

Untitled by Anna Vesna (www.flickr.com/photos/130128994@N02/20042835969), CC BY 2.0, modified

Translation © Linda Dejdarová, 2016

This work has been published with the financial assistance of

FILI — Finnish Literature Exchange

Tato kniha byla vydána s finanční podporou nadace FILI

F I
L I

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-893-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-894-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-895-7 (Formát MobiPocket)

Tu noc dělal Uspávač přísluhovače gestapu. Když vyrazil na obchůzku, nacpal modré hadry do prádla, oblíknul si dlouhý kožený kabát a naleštěné holínky, strčil mě do auta a odvezl. Na pásku měl přezku, která se dala rychle rozepnout, hádejte proč? Já se vůbec neodvážila usnout, přestože cesta byla dlouhá.

Viděla jsem pořezané a ukamenované, vážně, jako malá, a asi bych z toho měla mít kdovíjaká traumata, ale nemám. Jenže vím, jak bude moje vlastní tělo vypadat po smrti, a slyšela jsem o holkách, co spadly z balkonu, o andělech z Rinkeby a Clichy-sous-Bois, co neuměli lítat. A taky vím o jedné holce, která prostě zmizela, *wallahi*. Všichni věděli, že ji odvezli do bývalé vlasti a dali ji za manželku nějakému pupkatému úchylovi, co má zlaté zuby a prsty tlusté jako párky. Tak si její rodina zachovala čest, achich ouvej, všichni si oddychli a natrvalo nasadili úsměv, který říkal „všechno je přece naprosto v pořádku“. Všichni kromě té holky, samozřejmě. A úchyl dostal prima hračku, do které mohl strkat ty svoje smradlavé párky.

Uspávač mě odvezl ke strýci a tetě, sice ve vedlejším městě, ale taky na periferii, spát jsem musela na gauči. Ležela jsem tam úplně ochromená a poslouchala každé zapraskání, jestli už mě jdou zabít. Slyšela jsem, jak teta v kuchyni napouští z kohoutku vodu. Něco šeptá do telefonu. Špitá si se strýcem. Čímsi šustí. Netuším, jakým

příbuzenským vztahem mohli být mým strýcem a tetou, teda tak, jak se to bere ve Finsku. Pokud vím, všichni mámini sourozenci bydlí ve Švédsku a tátův jediný bratr už dávno umřel. Tihle byli strýc s tetou podle toho, jak to chápou našinci. Prastaří známí. Nějací tátovi příbuzní. Vůbec nešli spát a určitě ani nic nejedli, i když mně přinesli na stolek nějaký chleba. Byli celou dobu v pohotovosti. Na jaký příkaz to asi čekali? Shodťe ji, jeжданánku, nešťastná náhoda? Anebo, letadlo odlítá za dvě hodiny, ty letenky jsme sehnali?

Gauč smrděl Kurdistánem. Nejde mi do hlavy, jak je možné dovézt ten pach s sebou a dostat ho úplně všude: do sedaček, koberců, závěsů, oblečení a šatních skříní, do spíží, postelí, ložního prádla, do tapet i do televize, do mýdla, do vlasů i do kůže. V čem se převáží? V nějaké plechovce? A jak se může uchovat navzdory staletím a tisícikilometrovým vzdálenostem? Anebo je to opravdu tak, jak se zpívá, že Kurdistán je vzduch, který dýchám?

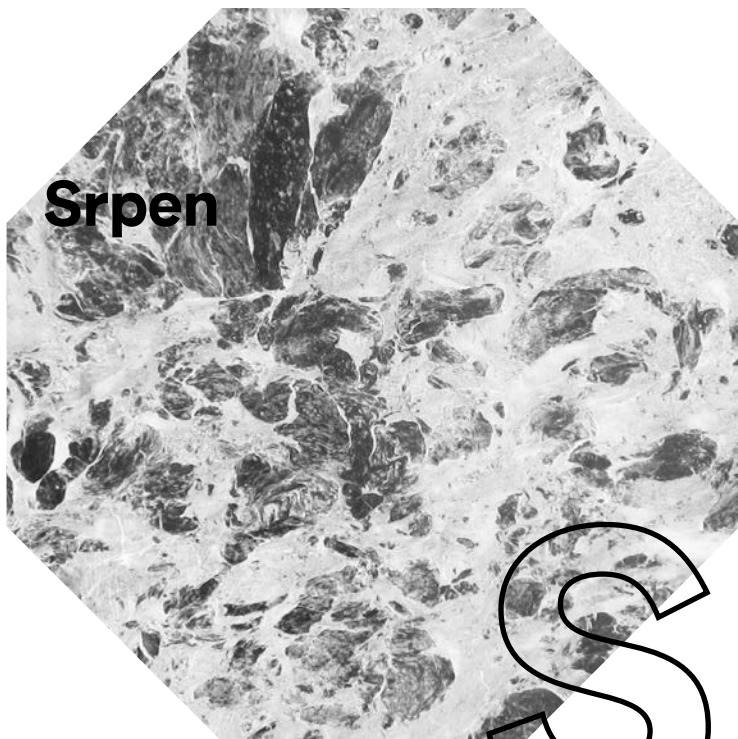
Strýc a teta hlídali každý můj pohyb, a když jsem šla na záchod, nenechali mě zavřít za sebou dveře. Jako bych mohla zmizet někde v odpadu nebo ventilaci. Vždyť jsem neměla jak utéct. Sice jsem počítala kroky a kolik času by zabralo vrhnout se do předsíně a ke dveřím, poprat se se zámky, vyběhnout na chodbu, křičet o pomoc a utíkat ven na svobodu, jenže strýc a teta hlídali v kuchyni, kolem které bych na té nekonečné cestě musela proběhnout, dveře do kuchyně se rozevíraly z předsíně jako chřtán, hned vedle venkovních dveří. Každopádně by se na mě stihli vrhnout dřív, než bych se dostala ven. Taky jsem věděla, že bezpečnostní zámek na dveřích je zamčený a klíč má strýc. Oznámili mi to velice zřetelně ve chvíli, kdy otočili klíči v zámcích, zatáhli bezpečnostní řetěz a zabouchli vnitřní dveře jako závoru cely. Ve Finsku jsem měla být v bezpečí. A přesto jsem se bála víc než kdykoliv v dětství tam, kde byly na ulicích louže krve, ale kde se táta s mámou ještě aspoň občas smáli.

Jenže jsem tam prostě nemohla jen tak ležet a čekat, až se ten podělaný kágébácký Uspávač vkrade do dveří a řekne TEĎ a pak mi udělají něco hrozného. Musela jsem jednat. Vylovila jsem z kabelky mobil. Už jen to, že mi ho zapomněli sebrat, byl zázrak. Úplně neuvěřitelná chyba. Asi taky měli nervy nadranc.

Naťukala jsem číslo, které nás ve škole naučili hned první den, bezpečnost nade vše, že jo, to je Finsko. Tenkrát, když jsem byla malá, mě děsilo pouhé pomyšlení, že bych na to číslo musela zavolat, protože vypuknul požár nebo protože máma dostala infarkt nebo něco, a já bych nedokázala vysvětlit, co se stalo. Stejně by mi nerozuměli. To číslo mi vůbec nepřidalo na pocitu bezpečí, naopak jím otřásl, až se kymácel, vrzal a praskalo v něm. Měla jsem noční můry o všech možných nouzových situacích. Plánovala jsem, že poběžím k sousedům, jak bych to bývala udělala doma, jenže i to mi po pár týdnech začalo připadat nejisté, poté co jsem si uvědomila, že vůbec žádného ze sousedů neznám, až na jednu bábu z přízemí, která mě poplivala.

Ted' znám správná slova. Zním celý nový jazyk a umím ho líp než ten původní, můžu zavolat klidně na ústřednu Správy státních lesů a oni z mého hlasu uslyší jenom šum borových hájů, ale ani trošku Kurdistanu.

Vím taky, že tady se dá policii věřit, aspoň v zásadě, pokud teda na člověka zrovna nevztáhnou Dublinskou úmluvu nebo není prostě budižkničemu a odpad, o kterém diktátoři z úřadu pro přistěhovalectví rozhodli, že ho pošlou zpátky. To já nejsem. Já mám občanství. Ty krásu, úplně se mi chce smát, ale musím to říct: jsem přece oficiálně Finka. To je výhra v loterii, i když jsem se tu nenarodila, sice ne tak docela Šťastných deset, ale aspoň tak devět a dodatkové číslo. Stejně mi nezbývalo nic jiného než se pokusit věřit v zázraky. Zavolala jsem na tísňovou linku.

Srpen

S

Les, který začínal na okraji běžecké dráhy nejdřív jako spleť mladého vrboví, nevydal ani hlásku. Stíny větví vplývaly do houstnoucího šera. Světlé běžecké boty měkce dupaly do koberce z kyprého povrchu dráhy. Nohy bušily do země, jejich silné a vytrénované svaly výkonně pracovaly, srdce tlouklo přesně ve správném rytmu. Nepotřebovala tepoměr, aby jej cítila, ani si žádný nehodlala pořizovat. Své tělo znala i bez měření, věděla, co od něj může žádat. Po prvním kilometru začala ustupovat mírná počáteční ztuhlost, nohy byly lehčí a dech se jí srovnal, běh nabral ono příjemně pohodlné tempo, jímž by mohla pokračovat až na okraj světa.

Vlhký, svěží vzduch okysličený deštěm se dýchal snadno. Plíce jej vtahovaly a vytlačovaly jako písty, které se dnes neunaví. Pot už zalil celé tělo. Kdybych teď zastavila a svlékla se, leskla bych se jako tenhle mokrý les, pomyslela si. Cítila, jak horké má prsty u nohou. Rukavice musela zastrčit do kapsy už před drahnou chvílí, přestože ji ruce po vyběhnutí zábly. Kapky stékající do obličeje se vpíjely do čelenky, husté černé vlasy měla u kořínek promočené. Pravidelné kroky bubnovaly o zem, svět se smrskl do jejich monotónního rytmu a hlava se na okamžik vyprázdnila. Existoval jen krok, krok, krok, krok, nic jiného na tomhle světě.

Pak se ohlásila kolena. Dech se jí zrychlil, přece jen pozvolna začínala cítit únavu. Musela poněkud zpomalit, aby vydržela běžet až domů. Nebylo to daleko. Táhle už se rýsoval padlý strom, u nějž vždy zahájila závěrečný sprint. Když se silný tmavý kmen kácel, vzal s sebou několik tenkých břízek. Jeho divoce trčící kořeny připomínaly lesního skřítku. Mockrát ji napadlo, že za kořeny by se dalo dobře schovat.

Na jiné běžecké dráze ticho narušoval jen šustot oblečení osamělé běžkyně. Les mlčel, šum moře nebylo slyšet. Přece ptáci ještě neodletěli, nebo že by šli spát? pomyslela si v okamžiku, kdy vedle ní zakřičela vrána. Překvapeně sebou trhla, srdce se jí sevřelo leknutím a hned poté se odkudsi ze strany ozvalo zaševelení, jako by někdo ohýbal větve, které se pak se švihnutím vrátily do původní polohy. Kdosi se pohyboval lesem. Kdepak, ne někdo, ale něco: pták, ježek, nějaký hmyz, ale to snad ne, žádný hmyz přece nevydává takový zvuk, snad liška nebo jezevec, lesy jsou plné zvířat, nemá cenu se jich lekat, opakovala si nervózně, aby se uklidnila, ale nedařilo se jí to. Přidala a běžela příliš rychle. Všechny problémy jejího života jí vířily hlavou v jednom chumlu a ona běžela, aby se jich zbavila, celé léto až do dnešního večera běhala jako posedlá. Ať už začne semestr, pomyslela si, budu odsud moct pryč, pryč od všeho bývalého, budu moct začít novou kapitolu života, od čistého stolu. Tyto fráze si opakovala od té doby, co jí přišel přijímací dopis na univerzitu. Přesto měla pocit, že nedokáže utéct.

Když vchodové dveře zaklaply, byla už v prvním patře. Na závěr ji čekala pořádná dřina naplno vyběhnout schody do čtvrtého patra, a přestože už jí hořela lýtka, věděla, že to

hravě zvládne. Dnešní trénink patřil k těm lehčím z programu, necelá hodinka běhu příjemným tempem, pouhý požitek a potěšení. Svlékla si propocené oblečení, nechala jej na hromadě v předsíni a šla do sprchy. Otevřela kohoutek a nechala horkou vodu bubnovat na zrudlou pulzující pokožku, spláchnout kapky štiplavého potu a mýdlovou pěnu do labyrintu odpadního potrubí pod městem, ať si s nimi poradí čistička odpadních vod, ať zaměstnají mnoho mužů. Ta myšlenka ji pobavila. Po sprše se zabalila do tlustého bílého županu, černé vlasy si zamotala do turbanu z ručníku, otevřela si plechovku piva a vyšla si na balkon zapálit. Hrubý beton a mnoho pater černých oken. Sídliště na předměstí. Co ji to sakra popadlo, že se znovu ocitla tady? Nahlas se zasmála sídlišti, které se opět snažilo klamat, jak mělo ve zvyku. Nyní předstíralo, že spí. Ona však věděla, že je to jen přetvářka. Viděla všechno, co se skrývalo za těmito tlustými zdmi. Po běhání ji to naštěstí příliš netrápilo; ani blížící se zítřek ji kupodivu neznervózňoval. Endorfiny jí proměnily nervovou soustavu v lunapark a cítila se nebesky ještě ve chvíli, kdy se ukládala ke spánku. *Jó éjszakát*, zašeptala si pro sebe a usnula.

Celá zadýchaná běžela dál tmavnoucím lesem, který teď už opět ztichl. Tmavozelené listy se leskly deštěm, který nedosáhl až na zem. Za ní se ozvalo hlasité prasknutí. Musí to být los nebo liška, pomyslela si, přestože ani teď sama sobě nevěřila.

Divoce se rozhlédla. Je příliš ticho, napadlo ji, les je nepřirozeně bezhlesný. V duchu zaklela kvůli své přehnané rychlosti, už nedokázala uběhnout ani krok, a přestože se doopravdy bála a chtěla co nejrychleji pryč, musela zpomalit. Takhle žádný tuk nespálí, jenom si napumpuje svaly kyselinou mléčnou a zítra

se nepohne. Přitom potřebuje tělo zpevnit. Musí. Všechno se musí změnit, nadávala si, snažila se odvést myšlenky od lesa, který jí připadal hrozivý, jako by ji z jeho stínu někdo pozoroval. Začínám ztrácet rozum, řekla si pro sebe nahlas. Brzo se zblázním úplně, a dobře mi tak. Musím na všechno zapomenout, přestat s tímhle hříchem, olízat si rány, co je to sakra zase za klišé, aspoň něco originálnějšího by sis mohla vymyslet. Její hlas přehlušil praskání, které se ozývalo z lesa.

Na posledním půl kilometru k autu zvolnila do chůze. Prudce oddychovala, měla pocit, že snad ani nedorazí, že cesta nikdy neskončí. Právě když se žluté auto už málem ukázalo za křovím a ona se usmála nad svou hloupou představivostí, spatřila před sebou tmavou postavu. Kdosi se krčil na dráze. Pak se postava prudce napřímila a rychle jí vyrazila vstříc.

Poctivý dešťový mrak, který už čtyři dny skrýval nebe, neúnavně bičoval město vodou. Počasí bylo šedivé a pochmurné. Chodci s deštníky se proplétali ranní špičkou a uskakovali před gejzíry, které rozstříkovala projíždějící auta. Ti prozíravější si obuli holínky. Zdálo se, že léto je nenávratně pryč, přestože pokožka by se ještě za nic nechtěla vzdát horka a dotyku mořské vody. Škola začala, pracujícím skončily dovolené a společnost zapadla zpět do svého pracovního rytmu: do práce, domů, do práce, domů, už žádné lenošení na molech a odfukování chmýří z pampelišek.

Ve tři čtvrtě na osm Anna otevřela vchodové dveře rozlehlé administrativní budovy v centru města svého dětství a vstoupila do auly, která nikdy nespala. Pohlédla na hodinky a viděla, že její nový šéf má zpoždění. Vylvila z kabelky pudřenku, upravila si ofinu a přidala trošku lesku na rty. Pokusila se dýchat zhluboka. Štípalo ji v žaludku. Chtělo se jí čurat.

Neonová světla prskala za mřížkovým stínidlem. Anna přece jen spala špatně. Probudila se brzy ráno a přepadla ji nervozita. Přesto necítila únavu. Adrenalin vzpružil po ránu obvykle otupené smysly.

Před týdnem, když Anna s pronajatou dodávkou a pomocí několika kolegů převezla svůj skromný nábytek a další majetek

mnoho set kilometrů od města, kde vystudovala a od dokončení studií střídala různá krátkodobá zaměstnání, stalo se bývalé bydliště znovu současným. Převážná většina věcí byla stejná jako před deseti lety, když odjížděla studovat.

Pronajala si byt na sídlišti Koivuharju, na stejném místě, kde strávila mládí a kde stále bydlel Ákos. Čtvrť sice neměla zrovna lákavou pověst, ale nájem byly přiměřené. Umělohmotná písmena Annina příjmení zapíchaná v tabulce na dveřích nevzbuzovala v ostatních obyvatelích domu žádný údiv. Dokonce ani její poměrně vysoké vzdělání se příliš nevy-mykalo profilu průměrného obyvatele, protože na sídlišti Koivuharju bydlelo překvapivě mnoho učitelů, lékařů, inženýrů a fyziků původem ze zahraničí. Jediný výrazný rozdíl byl v tom, že Anna měla stále zaměstnání, a navíc ve svém oboru. Fyzikové z Koivuharju byli u vytržení, když se jim podařilo získat zá-skok jako uklízeči.

Koivuharju nebylo vnímáno jako místo, kde by někdo chtěl bydlet dobrovolně. Tam se člověk ocital proti své vůli. Obyvatelé centra a jeho bezprostředního okolí znali jméno i pověst sídliště, avšak nevěděli, jak to tam vypadá. Paleta složitých cizokrajných příjmení na chodbách by jim možná dokonce nahnala strach.

Anna netoužila po drahém bytě s vysokým stropem v centru. Odjakživa se cítila lépe na druhé straně fasád, ve stínech a v postranních uličkách.

Snad proto se stala policistkou.

Vrchní komisař Pertti Virkkunen se dostavil s téměř deseti-minutovým zpožděním. Drobný padesátník s knírkem vypadal, že je v dobré kondici. Přivítal Annu s nadšeným úsměvem a potřásl jí rukou tak, až jí zapraštělo v rameni.

„Jsme všichni hrozně rádi, že jdeš k nám,“ prohlásil Virkkunen. „Je paráda, že náš tým dostal policistku původem odjinud. O tom se přece už kolik let mluví i v celostátních strategiích, ale aspoň u nás ještě nikdo žádného u policie neviděl, dokonce ani mezi nejmladšími strážníky. Myslím přistěhovalce. I když jinak vás vídáme až moc. Totiž...“

Virkkunen zrozpačitěl. Anna měla chuť ho nějak usadit a pořádně zahanbit, ale nic ji rychle nenapadlo, a tak se zdržela komentáře.

„Prvních pár dnů můžeš vzít tak nalehko, všechno si tu prohlídnout, seznámit se. Zrovna nemáme nic akutního, takže se stihneš v klidu zabydlet,“ tlachal Virkkunen a vodil Annu z oddělení na oddělení.

„Tohle je přece tvůj první úřad a vůbec první místo u kriminálky, takže aspoň budeš mít čas se zaběhnout a seznámit se s tím, jak tu pracujeme. Každé ráno začínáme poradou v osm. Je to hlavně projednání aktuální situace a rozdělení pracovních úkolů. Analytický tým se schází jednou týdně. Podrobnější rozvrh a vlastní rozpis směn dostaneš od naší sekretářky.“

Anna příkyvovala, následovala Virkkunena a snažila se vtisknout si do paměti, kam vede jaká chodba a kde se nachází jaké oddělení, utvořit si z nich jakýsi půdorys. Léto po maturitě strávila coby brigádnice na oddělení dokladů totožnosti, ve velké kanceláři v přízemí budovy. Pomáhala s vyřizováním stovek cestovních dokumentů pro lidi, kteří zjistili těsně před odjezdem na dovolenou, že jim propadl pas; archivovala do šanonů, razítkovala, rovnala obsah skříní, vařila kávu, a ke konci dokonce směla sledovat všechny fáze výroby cestovního pasu. Ostatní části budovy jí však byly naprosto neznámé a připomínaly jí labyrint, jako zpočátku všechny rozlehlé budovy.

Virkkunen ji zavedl do své kanceláře ve třetím patře, kde sídlilo oddělení násilných trestných činů. Byla to prostorná a světlá místnost. Nacházela se uprostřed chodby, naproti kuchynce. Pořadače a dokumenty byly úzkostlivě srovnané na policích přes celé stěny, počítač na stole stál vypnutý. Na okně visely tři květináče s bujnými rostlinami a na podlaze trůnila juková palma velikosti stromku. Na zdi byla pověšená fotografie světlolasé ženy a tří světlých dětí. Usmívaly se na exotické písčité pláži, s mořem a slunečním svitem na pozadí, jak se slušelo a patřilo na každou šťastnou rodinu na dovolené.

Do místnosti někdo dotlačil ocelový vozík s termoskou a šálky. V košíku pod utěrkou čekaly povinné buchtíky. Anna si pomyslela, zda se odváží odmítnout. Kancelář byla tak rozlehlá, že se do ní vešel ještě druhý stůl využívaný při schůzích. U něj už seděli a čekali tři lidé, policisté v civilních šatech.

„Dobré ráno všem,“ pozdravil Virkkunen. „Tady vám vedu naši novou starší vyšetřovatelku Annu Fekete.“

Dva z policistů hned vstali a šli se s Annou přivítat.

„Dobré ráno, srdečně tě vítám v našem týmu, je paráda dostat sem další ženskou, tihle chlapi občas dokážou jít pěkně na nervy. Já jsem Sari, příjmením Jokikokko-Pennanenová, to je paskvil místo jména, co?“

Vysoká blondýna přibližně v Annině věku se usmívala celou svou postavou, natáhla štíhlou paži a potřásla Anně rukou příjemně pevným a teplým stiskem.

„Ahoj všem. Mimochodem, ta e ve Fekete se vyslovujou široce. Jsem ráda, že mě k vám vzali, i když mám samozřejmě trochu trému.“

„To vůbec nemusíš, doneslo se k nám, že jsi výborná policistka, máme všichni radost, že tě dali k nám. Mluvíš ale perfektně, vůbec není slyšet přízvuk ani nic,“ řekla Sari.

„Díky. Bydlím tu už dost dlouho.“

„Jak dlouho?“

„Dvacet let.“

„Tak tos byla ještě dítě, když ses přistěhovala.“

„Bylo mi devět, přijeli jsme na jaře. V létě jsem měla desáté narozeniny.“

„Fíha. Někdy nám o tom všem budeš muset vyprávět. Tohle je Rauno Forsman.“

Také zhruba třicetiletý, na pohled sympatický muž natáhl ruku a pozdravil Annu se zvědavým pohledem v modrých očích.

„Dobré ráno, taky tě vítám.“

„Dobré ráno, ráda tě poznávám,“ odpověděla Anna a cítila, jak se tisíc motýlích křídel v jejím žaludku přestalo třepotat a ztuhlé svaly na šíji se jí začaly uvolňovat. Tito lidé se jí líbili, především Sari.

Třetí muž u stolu zůstal sedět na místě. Virkkunen se k němu právě otáčel s podrážděným výrazem, když vtom muž otevřel ústa.

„Brýtro,“ utrousil zhruba Anniným směrem a ihned se otočil k Virkkunenovi:

„Včera v noci volala na tísňovou linku nějaká novoobčanka, nebo jak se jim dneska má správně říkat, prý byla vystrašená a tvrdila, že ji někdo hodlá zabít. Takže co se pustit do práce?“

Virkkunen si odkašlal.

„Esko Niemi,“ řekl Anně, „tvůj parťák.“

Zpoza Eskových povislých tváří prorostlých kuperózou se ozvalo odfrknutí. Nebo že by měl rýmu? pomyslela si Anna a pozdravila svého kolegu. Muž vstal a podal jí ruku. Byla veliká a hrubá, taková ruka by mohla vrhat zločince do cely jediným jistým pohybem zápěstí, avšak její stisk byl překvapivě

protivně měkký. Anně se takové potřesení ruky hnusilo. Lidé s podobným stiskem u ní obvykle vyvolávali dojem, že na ně není spolehnutí. A muž jí ještě stále nepohlédl do očí. Vtom už je ale Virkkunen pobídl, aby si vzali kávu, a všichni se otočili k vozíku, z něhož vycházela lákavá vůně. Mírné napětí povolilo a Annu obklopil přátelský hovor. Čerstvá, ještě teplá buchta chutnala dobře.

Když dopili kávu a dojedli buchty, Virkkunen požádal Eska, aby jim řekl podrobnosti o událostech předchozí noci.

„Ta holka uvedla adresu k sobě domů, na sídlišti v Rajapuro, a brzo ráno tam zajela hlídka, jenže holka doma nebyla. Jenom její otec, matka a dva mladší sourozenci, ale ne holka, která volala. Rodina, jsou to mimochodem Kurdové, hulákala to svoje *ahlam sahlam* tak, až tím probudili celý barák,“ popisoval Esko.

„Holka? To byla nějaká holka, které vyhrožovali zabitím?“ zeptala se Anna.

„Vždyť to právě říkám,“ odsekl Esko, aniž by na Annu pohlédl, a pokračoval:

„Její otec tvrdil, že dcera je na návštěvě u příbuzných ve Vantaa. A píše se tu, že prakticky výhradně mluvil on. Jejich syn, čtrnáctiletý... ty jejich jména si nikdo nemůže pamatovat,“ brblal Esko a šustil štosem papírů, ve kterých hledal chlapcovo jméno. „Mehvan. Ten čtrnáctiletý Mehvan dělal tlumočníka.“

„Copak nezavolali opravdového tlumočníka?“ zeptala se Anna. „Děti přece nesmí tlumočit, obzvlášť v tak závažné věci.“

„Samozřejmě zavolali, jenže tlumočník, co měl pohotovost, byl právě u jiného případu v nemocnici. Náhradního tlumočníka v tom zmatku nezastihli, a vůbec, to by teda bylo plýtvání penězma daňových poplatníků, s příplatkami za noc a kdo ví čím vším pro dva tlumočníky. Takže hlídka dostala rozkaz

vyřešit situaci hned na místě nejlíp, jak to půjde. A taky to vyřešila. V závažných věcech není čas čekat. Chlapci udělali všechno přesně podle rozkazu.“

„To v Bosně taky,“ zašeptala Anna.

„Cože?“ zeptal se Esko.

Konečně na Annu pohlédl opuchlými, zarudlými očima. Anna se snažila pohled bez zachvění opětovat. Už nyní se jí ten muž hnusil, a to ho znala sotva pár minut.

„Nic. Nic jsem neřekla.“

Musela uhnout pohledem.

Esko si se spokojeným výrazem ve tváři došel pro další kávu.

„No každopádně všechno v tom bytě nakonec vypadalo úplně v pořádku,“ pokračoval Rauno smířlivým tónem. „Nikdo z rodiny nechápal, co to jejich dcera provedla a proč. Policie ve Vantaa se zajela přesvědčit, kde se holka nachází. Našli ji, mimochodem jmenuje se... chvíličku... Bihar, živou a zdravou tam, kde být měla. Vysvětlovala hlídce, že možná nějaký vtipálek zavolal jejím jménem. Anebo možná měla noční můru a zavolala omylem ještě rozespalá. Prý občas bývá náměsíčná. A mluví ze spaní. A pak si z toho nic nepamatuje.“

„To zní vážně podezřele,“ prohlásila Anna.

„Taky bych řekla,“ přitakala Sari.

„Co je na tom podezřelého, když ta holka sama tvrdí, že zavolala omylem?“ zeptal se Esko.

„Kdo omylem telefonuje na tísňovou linku?“ namítla Sari.

„Kristapána, lidi volaj na tísňovou linku, když si zapomenou doma klíče anebo když má jejich pudlík mázdru v oku,“ odsekl Esko.

„To je něco jiného. Mluvím o zavolání omylem,“ trvala na svém Sari.

„Kolik té Bihar je?“ zeptala se Anna.

„Sedmnáct,“ odpověděl Rauno.

„Sedmnáctiletá kurdská dívka, která zavolá na tísňovou linku, že ji chtějí zabít. Mně to zní jako noční můra ze skutečného života,“ pronesla Anna.

„A proč by ji samotnou pouštěli až do Vantaa?“ dodala Sari.
Esko na to nic neřekl.

„Poslechneme si nahrávku toho telefonátu,“ navrhl Virkkunen. „Esko, pusť ji.“

Asi vteřinu bylo slyšet jen praskání. Věcný tón operátorky. Pak, velice tiše, dívčino zašeptání.

„Zabijou mě. Pomozte mi. Táta mě zabije.“

Operátorka žádá, aby to dívka zopakovala.

Dívka mlčí.

Operátorka se ptá, kde se dívka nachází. Dívka sdělí svou adresu domů a přeruší hovor.

„Byla úplně vyděšená,“ pronesla Anna.

„To teda,“ souhlasila Sari. „K smrti se bála, že ji někdo uslyší.“

„Proč neřekla, kde je?“ zeptal se Rauno.

„Možná to nevěděla,“ navrhla Sari.

„Třeba chtěla, aby policie přijela přímo do vosího hnízda,“ soudil Rauno.

„Pravděpodobně nevěděla přesnou adresu, na které se nachází, a adresa domů byla jediná, kterou dokázala udat určitě. Měla naspěch, bála se o život,“ řekla Anna.

„Anebo chtěla papíncovi jenom trochu zatopit,“ odfrkl si Esko.

„Mluvili i s její matkou?“ zeptala se Anna.

„Snažili se. Hlídka zvýrazněně zapsala, že vždycky odpovídal otec. A ten Mehvan,“ vysvětlil Rauno.

„No jistě.“

„Tak co budeme dělat?“

„Rozjedeme vyšetřování. Finská legislativa sice vyloženě nezná pojem násilí ze cti, ale může tu jít přinejmenším o nedovolené vyhrožování, a možná dokonce o omezování osobní svobody. Je přece pondělí ráno a ta holka je ve Vantaa. Neměla by v tomhle věku sedět ve škole?“ nadhodil Virkkunen.

Esko na židli hlasitě zívá a znuděně si začal hrát s mobilem.

„Pokud vím, povinná školní docházka končí v sedmnácti,“ prohlásil.

„Esko, ještě dneska se postarej o předvolání k výslechu,“ narážal mu Virkkunen.

„Hm,“ Esko si s nezájmem utřel drobky z koutků úst.

„Bihar, otec, matka, bratr a mladší sestra, celá rodina ať je co nejdřív tady. A objednej tlumočníka, klidně i dva, když to bude potřeba. Rauno a Sari, zjistěte všechno o těch příbuzných z Vantaa, požádejte o pomoc místní policii. Anno, ty by ses mohla podívat, jak se v podobných případech postupovalo dřív.“

„Dobře,“ odpověděla Anna.

„Mám ohledně tohoto případu nějaké špatné tušení. Skoro jako kdyby na mě ťukala nějaká předtucha,“ prohlásila Sari.

Vtom se ozvalo zaklepání. Škvírou v pootevřených dveřích nahlédla žena a pokývla na pozdrav.

„Na lesní stezce v Selkämaa v obci Saloinen našli mrtvé tělo,“ oznámila.

Všichni zmlkli a ztuhli. Sari a Rauno na sebe pohlédli s překvapenými, nevěřícnými výrazy. Eskův šálek kávy se zastavil na půl cesty k ústům. Okamžik ticha přerušil Virkkunenův hlas.

„Tak to bychom měli s tím klidným začátkem, Anno.“